

קרירה בכיוון אחד וקרירה נס שינוי חד

לא הכל בחיים, גם זאת בתיה גילה עם אמא קרייריסטית. אני מאמין בבלתי זמן איקות"בישול וניקון בית: "יש לי עוזרת צ'ארפר לילדה, וההורים שלי נהרמים לעזרה". לובשת לעבודה: "ספרטאלנט, חוץ מימי עבודה באוטרי בניה".
בחים לא אלבש לעבודה: "חצאיות מני או לבוש צמוד מדי".
סיפוק בעבודה: "זכיה בתחרות תכנון נל קרייה בעבודה: "קשיי בירוקרטיה ולוחות זמינים ויקוחים, שוגרים ליצאת לעשן".
**רעיות טוביים- לי
 שנאי:** "בחדר הקשר בבורק, במקלהות, או כשאני מתאפרת".
מנקה את הראש: "בסוף יום עבודה, עם כוס יין אודם על המרפסת".
שכר חדש: "שכר הטרחה של אדריכלים בארץ נמור בהשוואה לה שמלות בחו"ל".
סוד הצלחה: "מצוינות והשעקה הרבה".
בעוד עשר שנים: "מקווה שהה יקרה כל המאושר ברוך ברוך, במקלהות, או כשהאני מגורם באחת מבירות העולם".

גיל: 48.
-מצבר משפחתי: אם חרד הורית למאה, 6 וחצי.
מקום מגורים: תל אביב.
מקום העבודה: בר הרشكוביץ אדריכלים, תל אביב.
השלכה: תואר ראשון בפילוסופיה ובאיי. כללי אוניברסיטת תל אביב, PRATT INSTITUTE OF ARTS.
תקפידיים ומקומות עבודה קודמים: ספר משרד אדריכלים בניו יורק בשנים 1993-1996.
העסקה הנוכח: "בעליים ומנהלת של המשרד המשפחתי, תפקיד לו מוניטי ב-1996. המשרד מתמחה באדריכלות בניין, בניין ערים, כולל אדריכלות פנים לבתי מגורים ובאזור העסקי, למוסדות וחברות. עוסקת בתכנון בפועל ועובדת מול רשותות וועדות, מටרת לקוחות ועד".
מספר שעות עבודה ביום: 10:12.
רואה את הילדה: "בעיקר בשעות הבוקר והערב ובסופי שבוע. אני משתמשת לחזור הביתה עד 19:30".
רגשי אשמה: "בגיל 40 הבנתי שקרירה זה

קרירה ראשונה //
רותי הרشكוביץ, אדריכלית
ובעלת משרד אדריכלות

צילום: רותי רשקוביץ

ילדים קטנים, אבל הרעב להצליח הנינו אותנו, ועשיתי את זה".
תגבות בן הזוג לשנייה: "בעבר הוא הגשים את החלום שלו והקים מפעל, ואני עמדתי לצדדים. כשהגעתי תורי הוא תפרק ודוחף כל אורך הדרך".
חושות ופחדים: "חוسر ודאות עם הكنيסה בעולם שלא מוכרי לי. יותר על מקצועם ממשкорת קבוצה ותנאי עבודה נוחים".
סדר يوم: "מתחילה עם קפה של בוקר עם המשפחה. ב-03:30 יצאתי לעבודה, לבית המשפט או לפגישות משרד, עד 20:00. משך היום מפנה זמן לרכיבה על אופניים. ויוגה. סופי השבוע מוקדים למשפחה".
הכי כיף בתפקיד החדש: "הבעודה הדינמית והיצירתית. ל��חות שעד היום זכריהם את הטיפול שלי בהם לטובה, מתקשרים לאחלה חג שמח ומזמינים לשמחות".
הכי קשה בתפקיד החדש: "מחסור בכמה שעות ביוםמה".
שכר חדש: "בהחלט שינויי מסכרי במערכת החינוך. אין תלונות".
בעוד עשר שנים אני רוצחה: "להיות שופטה בבית משפט לענייני משפחתי".

גיל: 49.
-מצבר משפחתי: נשואה לניר ואם לשחר, 22, מוחן, 16, ואлон, 14.
מקום מגורים: זכרון יעקב.
מקום העבודה: משרד עצמאי המתמחה בדיינית משפחה, רמת פולג, נתניה.
מקצוע קודם: מורה לערבית ומחנכת בתיכון אוטרובייסקי ברעננה.
גיל החלפת הקרירה: 37.

קרירה שנייה //
איילה תל-פז, פעם מהנכנת
ומורה והיום עורכת דין

צילום: רותי רשקוביץ

הרגע שבו הבנתי שמנאש לי": אחרי שנים ארוכות כמורה לערבית וכמחנכת הרגשית שחוקה, פעלה כמו מכוונה משומנת היבט ולא מתוך אתגר מקצועי ויצירתי, מה שלא היטיב איתי ועם התלמידים".
אין הגעת לי לתהום החדש: "מדובר בהגשת חלים ילדים. בשלב ראשון יצאתו לשנת חופש מבית הספר ועבדתי כפיקהה משרד עורכי דין, ולאחר כך הלכתי ללימוד משפטי במכללת נתניה. בחרתי להתמחות בתחום שאלוי הייתה לי זיקה: דיני משפחה ומעמד אישי. עם סיום הסטאג' פתחתתי משרד עצמאי, מתוך רצון לקבוע את סדר חייו ואת סדר היום שלי. לכורה, פעלתני נגד כל הסייעים, הילכתי ללמידה בגיל מאוחר כאשר